

عنوان مقاله:

سیری در تطوّر معنایی - تاریخی «حلال»

محل انتشار:

پژوهشنامه حلال، دوره 1، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

حامد صادقی - استاد حوزه علمیه و عضو هیئت علمی وابسته مرکز ملی تحقیقات حلال

نفیسه صادقی - گروه کنترل دارو و غذا، دانشکده داروسازی، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

فهم صحیح و دقیق هر معنا یا مفهومی در اولین گام خود، به رمزگشایی از واژگانی نیازمند است که وظیفه انتقال آن معنا را به دیگران به عهده دارد. عدم درک درست از واژگان یک علم، تفسیر نادرستی از آن را به همراه دارد و شناخت دقیق آن واژگان، سهم بسزایی در فهم دقیق و کامل مسائل آن علم دارد. در این جستار سیر تطوّر معنایی- تاریخی واژه «حلال» در ادیان و نحله‌های مختلف مورد بررسی قرار گرفته و ریشه‌شناسی شده است؛ به تاریخچه حلال و حرام از خلقت حضرت آدم و در ادیان و نحله‌های هندوئیسم، بودیسم، زرتشت و ادیان ابراهیمی پرداخته شده است و با ارائه تصویری دقیق و جامع از این واژه و نیز بیان تاریخچه آن نزد قدما، چراغ راهی برای پژوهشگران این حوزه وسیع فراهم شده است. حلال در لغت به معنی گشاینده، گشایش، گره‌گشایی و راحتی است. در اصطلاح فقه، حلال حکمی وضعی است نه حکم تکلیفی. کلمات دیگری نیز در ادبیات دینی و استعمالات امروزی در همین معنا به کار رفته است؛ به عنوان مثال واژه‌های طیب، green، سبز، طاهر، اسلامی، سالم، پاک، مذکی و مصفی؛ اما جامع، کامل و پرکاربردترین آنها واژه «حلال» است. در بیان معنای حلال از نگاه اسلامی به وضوح آمده است که حلال در اسلام صرفاً جنبه تشریعی و تعبدی ندارد، بلکه برآورنده منفعت، صلاح، فلاح و آرامش نسل‌های بشر است و جنبه‌های مختلف جسمی، ذهنی، روانی و روحانی او را نیز در بر می‌گیرد و استفاده از محصول حلال سلامت و سعادت را به همراه دارد. مقاله حاضر پژوهشی بنیادی با روش توصیفی- تحلیلی به شیوه کتابخانه ای است.

کلمات کلیدی:

حلال، تطوّر تاریخی، سلامت و سعادت، حکم وضعی، گره‌گشایی و راحتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1160761>

